

Ældste
Kyle S. McKay
De Halvfjerd

Løver i skoven

Da jeg var seks år, tog min familie på vandretur i bjergene. På vej tilbage løb min storebror, Barrie, og jeg i forvejen. Vi var så begejstrede!

Vi elskede at se på sten, blomster, fugle og de små dyr. Men snart opdagede vi, at vi var alene, og stien var væk.

Vi vidste ikke, hvordan vi kom tilbage. Der var træer alle steder omkring os. Jeg forestillede mig, at løver gemte sig bag hvert træ! Barrie sagde, at vi skulle råbe om hjælp. Vi råbte i lang tid, men ingen hørte os.

Til sidst vendte Barrie sig mod mig og sagde: »Jeg synes, vi skal bede en bøn.«

Jeg syntes, at det var en god idé. Da han bad, holdt jeg det ene øje åbent for at holde øje med løver. Da vi havde bedt, følte vi os rolige.

Med det samme hørte vi noget rasle i træerne. Jeg var sikker på, at det var en løve! Men inden jeg blev alt for bange, så jeg, hvem det var. Det var far! Vi var taknemmelige for, at vores bøn var blevet besvaret.

Da vi gik tilbage til stien, fortalte vi far om vores bøn. Han stoppede op og sagde: »Vi er nødt til at bede igen for at takke vor himmelske Fader for hans hjælp.«

Med glæde i hjertet bøjede vi hovederne, og jeg takkede ham for, at han besvarede vores bøn. Denne gang sørgede jeg for, at begge mine øjne var lukkede! ●

Fra et interview med Linda Davies.